

udelade disse Betegnelser af „Fælles“ og „Særligt“. Det var nu et Hovedargument af det ærede Medlem, at Regjeringen selv var gaaet fra sit Forslag; den havde bragt det frem, fordi det vilde have Betegnelsen „Fælles“ udstrøgen, og dette vilde have givet denne Grundlov en Betydning, som den ellers ikke vilde have, men man gif ikke ind derpaa. Derfor mener han, at Regjeringen var kommen i en Mødsigelse med sig selv, idet den havde ladet dette Forslag falde, og dog taget mod den øvrige Deel af Loven. Det er muligt, at den ærede Finantsminister allerede har inødbegaaet dette Raisonnement, jeg hørte ikke hele hans Foredrag, men det forekommer mig at være aldeles soleklart, at naar det ærede Medlem sagde, at denne Forudsætning var factisk, saa beviser dette ikke det Allermindste, medmindre der lægges Noget ind deri, som den jævne Menneſteforstand nødtigt seer bliver lagt ind deri, nemlig at fordi man i et Forslag til en Omredaction af en Lov søger at faae visse Bestemmelser deri forandrede, Meningen da skulde være den, at dersom disse Bestemmelser ikke bleve forandrede i Overensstemmelse med Forslaget, skulde derved den hele Gyldighed af Forslaget blive ansegtet. Der er jo to Maader at opfatte dette paa. Den ene er nemlig den, som det ærede Medlem opstillede, at naar man ikke fik den udtrykkelige Erklæring, at dette Ord „Fælles“ i Forsatningen af 18de November 1863 skulde udgaae, hvor det findes, saa skulde det, der derved betegnedes, være noget aldeles Ugyldigt. Men ligeoverfor denne Maade staaer der en anden, og paa denne havde Regjeringen, og jeg tror ogsaa de Fleste, stillet sig, den nemlig, at de sigte: Vi finde, at dette Udtryk ikke passer mere. Men det gjælder om mangfoldige Ting i Grundloven, der ere blevne staaende, men, som man kan tage ud, at man kan sigte: De ere meget lidet passende; og dette har ikke den mindste Indflydelse paa Gyldigheden. Ved at revidere Grundloven i det andet Thing har man jo for nylig udeladt et Par Paragrapher, ikke just, fordi man tillagde disse Paragrapher nogen stor og vital Betydning for den hele Forsatning, men tværtimod, fordi de ikke betyde det Allermindste længere. Der er altsaa disse to Maader at opfatte

dette Punkt paa; den ene er, at det indeholder den meest indgribende Realitet, som det ærede Medlem vil gjøre det til, og den anden er den, at man ikke tillægger det nogen Betydning, men at det er upassende efter Forholdene, og at man derfor, naar man vil gaae til en Revision, maa tage Hensyn til at fjerne disse Pletter. Nu mener det ærede Medlem at være fuldkommen berettiget til at tage den ene Betydning, netop fordi der staaer to. Det forholder sig hermed, som naar min ærede Sidemand (Klein) f. Ex. erklærede, at han vel ikke ligefrem kunde sigte, at de fremkomne Forslag vare grundlovsstridige, siden Formanden havde tilladt dem at komme frem, men iøvrigt maatte udtale som sin personlige Mening, at de ere det, hvoraf jeg da har faaet ud, hvad vistnok ogsaa den jævne Menneſteforstand maa faae ud deraf, at han ikke vilde tillægge sin Mening en afgjørende Indflydelse, siden der var en Anden, hos hvem Afgjørelsen laa. Men hvad faaer nu det ærede Medlem, som jeg her henvender mig til, ud deraf? At min ærede Sidemand skulde have erklæret, at det var en Mening, som han personlig havde, og som ingen Anden havde. Den Slags Slutninger kjendte man godt i Oldtiden og hos den Skole, som jeg før sigtede til.

Jeg skal nu blot tillade mig et Par Ord med Hensyn til, hvad der noget tidligere er fremkommet fra det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel). Han sluttede sit sidste Foredrag med, at naar man vilde komme ud over dette Spørgsmaal ved at gaae ind paa Forslaget under Nr. 4, saa vilde der derved komme en Vaabensstilstand tilveie, men han sagde, at han ikke yndede nogen Vaabensstilstand, han vilde have Krig. (Udfrydelse af Suel). Ja, det ærede Medlem gik ind paa, at han ikke vilde gaae ind derpaa, han vilde have Krig; anderledes kunde jeg ikke forstaae hans Ord. Nu, dette er Noget, der maa være hans egen Sag; men naar jeg tager Hensyn til hans Udtalelser i Begyndelsen af hans Foredrag idag, saa tilstaaer jeg, at der hos ham er en Tendens til at føre Krig i en vis Hensende paa græst Viis, men som jeg dog ikke kan ansee for anbefalelig. De gamle Grækere havde, idetmindste i den trojanske Krig,